

Sygn. akt VI GC 19/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR del. Marta Zalewska

Protokolant: inspektor Agnieszka Chmiel

po rozpoznaniu w dniu 12 kwietnia 2016 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: L. M.

przeciwko: Huta (...) S.A. w S.

o zapłatę

I. oddała powództwo,

II. zasądza od powoda L. M. na rzecz pozwanego Huty (...) S.A. w S. kwotę 3.617 zł (trzy tysiące siedemnaście złotych) tytułem kosztów procesu,

III. zarządza zwrot pozwanemu od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Rzeszowie kwoty 400 zł (czterysta złotych) tytułem niewykorzystanej zaliczki na wydatki.

Sygn. akt VI GC 19/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 12 kwietnia 2016 r.

Powód L. M. wniósł o zapłatę od pozwanego: Huty (...) Spółka Akcyjna w S. kwoty 111.760 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 24.04.2013 r. i zasądzenie kosztów procesu . W uzasadnieniu wskazał, iż w ramach prowadzonej działalności gospodarczej złożył u pozwanego zamówienie na wykonanie 16 kompletów par stożkowych, które zostały mu dostarczone w czerwcu 2012 r. Powyższe przedmioty powód wykorzystał przy realizacji zlecenia, jakie otrzymał od spółki (...) Spółka z o.o. na naprawę przekładni tramwajowych w ilości 16 sztuk . Naprawę tą realizował w czterech etapach, w okresie od dnia 19.06.2012 r. do 5.07.2012 r. W listopadzie 2012 r. (...) zwróciły się do powoda o naprawę uszkodzonych przekładni, przy tym uszkodzenie to wynikało z wadliwości towaru zamówionego u pozwanego. Z tytułu tej naprawy powód poniósł koszty w wysokości dochodzonej pozwem (kwota 6.985 zł tytułem nakładów na naprawę każdej z par stożkowych, na którą to kwotę złożyły się koszty transportu na trasie W. – W., koszty demontażu mycia i malowania koszty montażu i koszty części niezbędnych do wykonania naprawy). Wadliwość wykonanych przez pozwanego par stożkowych potwierdziła Politechnika (...). Podstawą dochodzonego roszczenia, jak wskazał powód, był przepis art. 471 kc. Powód naprowadził, iż korespondencja dotycząca wadliwości par stożkowych była kierowana do następcy prawnego Huty

(...) zgodnie z pismem z dnia 10.07.2012 r., jednak dochodzenie roszczeń rękojmianych od następcy : (...) Spółka z o.o. nie przyniosło pożądaných skutków, bowiem spółka ta uznała w tej sprawie brak swojej legitymacji, a w międzyczasie upłynął roczny termin przewidziany w art. 568 § 1 kc.

W sprzeczności od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu wskazał, iż przekazanie praw i obowiązków spółce (...) z dniem 1.08.2012 r. dotyczyło wyłącznie zamówień składanych po tej dacie, dlatego pozwany nie ponosi odpowiedzialności za działania powoda, który kierował swe roszczenia do niewłaściwego podmiotu. Pozwany zaprzeczył, iż wykonał wadliwie 16 kompletów par stożkowych i ponosi z tego tytułu odpowiedzialność odszkodowawczą. Wskazał, iż wpływ na ostateczną jakość wykonanych produktów miał rodzaj użytego materiału, który to materiał dostarczył powód. Powód nie określił w zamówieniu wymagań co do twardości zamawianych par stożkowych i wymagań dla obróbki cieplno -chemicznej, ani norm, jakie powinny być przestrzegane przy realizacji zamówienia. Przedmiot zamówienia określił jako partia próbna, co oznaczało, iż sam powód miał wątpliwości, czy dostarczony przez niego materiał pozwoli osiągnąć parametry techniczne, których jednak nie określił w zamówieniu. W ocenie pozwanego przyczyną uszkodzeń wałka w parach stożkowych mógł być wadliwy montaż, w szczególności wadliwe ustawienie wymiaru montażowego dla wałka (zębniaka), co spowodowało powstanie krawędziowego śladu współpracy i zużycie zębów wałka. Ponadto z pism spółki (...) nie wynikało, iż spór dotyczy 16 sztuk par stożkowych wyprodukowanych przez powoda. Zarzucił brak związku przyczynowego między wadliwym wykonaniem przez powoda 12 sztuk przekładni, a wykonaniem przez pozwanego 16 sztuk par stożkowych. Zakwestionował fakt poniesienia przez powoda szkody, jako koszty jednostronnie i dowolnie przyjęte przez powoda w zakresie ilości roboczogodzin stawki godzinowej, ceny usług i części jako niewiarygodnych i nieudowodnionych, albowiem fakt poniesienia tych kosztów powinien być dowodzony dowodami z dokumentów (umowy, faktury, przelewy bankowe) i nie może tego zstępować opinia biegłego. Podniósł też zarzut przedawnienia roszczeń powoda, powołując się na przepis art. 554 kc, gdzie termin biegu przedawnienia liczył, poczynając od czerwca 2014 r. Zdaniem pozwanego złożenie wniosku o zawarcie ugody przed Sądem nie przerwało biegu przedawnienia, skoro wniosek był lakoniczny i dotyczył roszczeń nieudowodnionych.

W odpowiedzi na powyższe powód podtrzymał żądanie pozwu, w tym wszystkie wnioski dowodowe, a w tym również dowód z opinii biegłych sądowych. Powołał się na opinię prywatną, tj. sprawozdanie z badań metalograficznych, sporządzone przez Profesora Politechniki (...), z której opinii jednoznacznie wynika, iż wałki atakujące wymontowane z pary stożkowej wyprodukowanej przez pozwanego zostały wykonane nieprawidłowo, poprzez nieprawidłowo przeprowadzoną obróbkę nawęglania i hartowania wałka atakującego. Na tą okoliczność podtrzymał wniosek dowody z opinii biegłego sądowego. Uzasadnił wartość jedno -roboczogodziny prac naprawczych, dołączył faktury VAT, obrazujące koszty zakupu materiałów i części potrzebnych do naprawy uszkodzonych przekładni oraz oferty firm transportowych w zakresie kosztów transportu.

Sąd ustalił, co następuje:

Dnia 4.04.2012 r. powód w ramach działalności gospodarczej złożył zamówienie do pozwanego Huta (...) S.A. w S. na wykonanie z materiału powierzonego jako partii próbnej 16 kompletów par stożkowych wraz z wałkiem atakującym, załączając doń szczegółowy rysunek. W zamówieniu nie określił procenta wymaganej czy dopuszczalnej ilości ausenitu szczątkowego. Zamówienie powyższe wynikało z otrzymanej przez powoda zlecenia naprawy przekładni tramwajowych od Spółki (...) Spółka z o.o. w W., do której to naprawy powód potrzebował w/w par stożkowych. Zamówienie to zostało przyjęte przez pozwanego, pary stożkowe wyprodukowane, a ich jakość potwierdzona przez pozwanego świadectwem jakości z daty 14.06.2012 r. Na powyższe pozwany wystawił fakturę VAT na cenę umówioną w zleceniu, a niespornym było, iż wynagrodzenie zostało zapłacone przez powoda.

(dowód: zlecenie – k. 12, faktura VAT – k. 13, świadectwo jakości – k. 11, rysunki dołączone do zamówienia – k. 122-123 oraz maile poprzedzające zamówienie – k. 124-125).

Pozwany w okresie 19.06.2012 r. do 5.07.2012 r. dokonał napraw 16 przekładni tramwajowych. W dniach 5.11.2012 r., 7.11 i 13.11.2012 r. spółka ta zwróciła się do pozwanego o naprawę przekładni, szczegółowo wskazanych, w ilości 12 sztuk, zgłaszając reklamację kolejno pismami z w/w dat.

(dowód: pisma (...) – k. 16-20)

Pozwany odebrał zareklamowane przekładnie, dokonał ich rozmontowania i zidentyfikował, iż zareklamowane przekładnie pochodziły od pozwanego na podstawie znaków firmowych Huty. Po rozebraniu przekładni powód ustalił, iż nie ma zębów. Na tej podstawie ustalił, iż doszło do wadliwego wykonania procesu obróbki cieplnej wałka atakującego przez stronę powodową w ramach produkcji par stożkowych. Reklamację powyższych par stożkowych powód zgłosił do Spółki (...) na podstawie pisma, jakie otrzymał od Huty (...) z daty 27.06.2012 r. Pismem tym pozwany poinformował powoda

o przekazaniu z dniem 1.08.2012 r. na rzecz spółki (...) praw i obowiązków pozwanego wynikających z umowy dzierżawy przedsiębiorstwa (...) Spółka z o.o. w upadłości likwidacyjnej, a w związku z powyższym, iż zamówienia do realizacji w dzierżawionych przedsiębiorstwie składane po tym terminie winny być kierowane do Spółki (...). Proces reklamacyjny prowadzili pracownicy spółki (...). Otrzymali oni od powoda jedną zareklamowaną przekładnię, dokonali pomiaru elementów tej przekładni, wykonali badania pod kątem metalurgicznym oraz pod kątem ilości ausenitu. Ilość ta dała procent 25-30, zgodną zdaniem tych pracowników z normami. Pracownicy Spółki (...) dokonali również symulacji wymiaru montażowego elementów przekładni, co dało wynik przesunięcia do 2 milimetrów, co zdaniem pracowników wykonujących ten pomiary, wskazywało na błąd montażu. Ekspertyza Politechniki (...) z dnia 13.03.13r. oraz sprawozdanie z badań, jakie powód zlecił celem ustalenia przyczyny uszkodzenia przekładni tramwajowych nie zostały zaaprobowane przez dział techniczny spółki (...) w związku z przeprowadzeniem przez tą spółkę własnych badań i wyciągnięcia odmiennych wniosków. Ostatecznie pismem z dnia 18.09.2013 r. spółka (...) poinformowała powoda, iż nie jest stroną w przedmiotowej sprawie. (dowód: pismo (...) do powoda z dnia 27.06.2012 r. – k. 14, pismo L. do powoda z dnia 18.09.2013 r. – k. 15, zeznania świadka Z. P. – k. 222, zeznania powoda – k. 223).

Pozwany o reklamacjach dowiedział się na podstawie wystawionej przez powoda noty obciążeniowej na kwotę dochodzoną pozwem, którą otrzymał we wrześniu 2013 r. Pozwany nie uznał tej noty, a od spółki (...) otrzymał informacje, iż doszło do nieprawidłowego montażu par stożkowych w ramach prowadzonego przez tą spółkę procesu reklamacyjnego.

(dowód: zeznania świadka K. K. – k. 221/2).

Powód dokonał wymiany zareklamowanych przez (...) par stożkowych oraz pozostałych części przekładni z uwagi, iż doszło do ich zabrudzenia olejem. Na koszty naprawy złożyły się: transport, mycie przekładni po jej rozebraniu, zakup części.

(dowód: zeznania powoda – k. 223, faktury VAT dotyczące łożysk, pręt okrągły pary stożkowe, maile dotyczące transportu relacji P. – W.

z określeniem ceny (k. 127-135)

Sąd dał wiarę dowodom z zeznań świadków oraz zeznaniom powoda w zakresie faktów nie wymagających wiedzy specjalnej. Nie czynił zatem ustaleń w oparciu o w/w środki dowodowe, jak również w oparciu o dowody z dokumentów prywatnych w postaci ekspertyzy z Politechniki (...) wraz ze sprawozdaniem z badań w przedmiocie, co było przyczyną uszkodzenia przekładni tramwajowych. Nie dysponował sąd w tym przedmiocie wiedzą specjalną, zaś materiał dowodowy w zakresie zeznań świadków oraz dowodów przedłożonych w tym przedmiocie przez powoda był wzajemnie sprzeczny: powód dowodził zeznaniem świadków, iż przyczyny te leżały po stronie niewłaściwego montażu oraz materiału (odpowiedzialność powoda), przy czym zarzucał, iż powód nie określił w zamówieniu ilości ausenitu, co potwierdził powód w swych zeznaniach, zaś strony spierały się również w zakresie, ile stanowi norma tego ausenitu

w produkcji, jak również co do skutków, kogo obciąża brak określenia w zamówieniu dopuszczalnej maksymalnej/minimalnej ilości ausenitu.

Sąd dopuścił dowód z dokumentów prywatnych w postaci opinii Politechniki (...) wraz ze sprawozdaniem tegoż podmiotu wyłącznie

w celu ustalenia, iż takowa została sporządzona, a to w związku z zeznaniami świadka i strony, dotyczącymi tego faktu. Zgodnie z art. 245 kpc dowód z dokumentu prywatnego stanowi jedynie dowód, że osoba, która go podpisała złożyła oświadczenie o danej treści. Nie może natomiast stanowić dowodu na okoliczności wymagające wiedzy specjalnej w ramach postępowania procesowego sądowego, gdzie zwłaszcza w przypadku wzajemnie sprzecznych w tym przedmiocie środków dowodowych i sporu stron procesy jedynym wiarygodnym dowodem przesądzającym ten spór może być dowód z opinii biegłego sądowego, ewentualnie dowód z instytutu naukowego, ale powołane przez Sąd w postępowaniu procesowym. Ekspertyza prywatna, nawet instytutu naukowego, wykonana na zlecenie strony, poza procesem, może mieć znaczenia jedynie dla wyniku procesu reklamacyjnego przedprocesowego, niemniej w razie zakwestionowania tej ekspertyzy w procesie przez stronę, nie może stanowić środka dowodowego na okoliczności wymagające wiedzy specjalnej (art. 278 § 1 kpc i ugruntowane orzecznictwo SN i sądów powszechnych w tym przedmiocie, np. SN I CSK 57/19, II CSK 569/13, SA w W-wie VI ACa 1243/14, w K. I ACa 154/15). Wskazać należy, iż sam powód reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika widział już na etapie składania pozwu i w dalszym toku procesu konieczność przeprowadzenia dowodu z opinii biegłych sądowych oraz zeznań świadków, składając stosowne wnioski dowodowe, zatem pełne zastosowanie musiał w sprawie znaleźć przepis art. 130⁴ kpc z jego rygorem pominięcia dowodów wymagających wydatków. Z tych względów Sąd oddalił powyższe wnioski dowodowe na okoliczność ustalenia przyczyn uszkodzenia przekładni tramwajowych.

Sąd nie czynił również szczegółowych ustaleń w zakresie wysokości szkody poniesionej przez powoda w związku z zarzucaną pozwanemu nieprawidłowo wykonaną pracą w postaci wyprodukowania par stożkowych, jako że powód, mimo wyraźnego zarzutu strony pozwanej w zakresie niewykazania wiarygodnymi dowodami związku przyczynowego tych kosztów

z dziełem wykonanym przez pozwanego, na powyższy związek przyczynowy nie przedłożył żadnych dowodów. Dowody z faktur VAT, czy też informacji odnośnie kosztów transportu nie dowodziły bowiem, iż poniesione przez powoda z tego tytułu koszty wynikały z nieprawidłowo wykonanego dzieła przez powoda.

Sąd zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności należało ocenić legitymację bierną strony pozwanej w tym procesie. Analiza treści pisma pozwanego z daty 27.06.2012 r. wskazuje, iż reklamacje z tytułu wykonanego przez pozwanego zamówienia z daty 4.04.2012 r. winny być składane do pozwanego, a nie do Spółki (...), bowiem pismo to wyraźnie naprowadza, iż przejęcie praw i obowiązków Huty przez tą spółkę odnosi się do zamówień złożonych po dacie 1.08.2012 r. Zamówienie zaś będące przedmiotem sporu pochodziło z daty 4.04.2012 r. Odpowiedzialnym zatem zarówno z tytułu rękojmi, jak i z tytułu odszkodowania za nienależyte wykonanie umowy o dzieło pozostawał i pozostaje pozwany. Bez znaczenia natomiast jest, iż roszczenia rękojmiane, kierowane do niewłaściwego podmiotu, w międzyczasie wygasły względem pozwanego, skoro powód ostatecznie w procesie tym wywiódł roszczenia z tytułu odszkodowania na podstawie art. 471 kc. Zgodnie z art. 556 § 1 kc roszczenia odszkodowawcze z tytułu nienależytego wykonania umowy (wadliwego wykonania dzieła) w związku z art. 638 kc mogą być dochodzone niezależnie od roszczeń z tytułu rękojmi za wady wykonanego dzieła, co oznacza, iż nawet wygaśnięcie roszczeń z tytułu rękojmi nie rzutuje na prawo do dochodzenia odszkodowania na zasadach ogólnych z art. 471 kc. Przechodząc zatem na jednoznacznie wskazaną przez powoda podstawę prawną powództwa, Sąd nie podzielił zarzutu przedawnienia tego roszczenia, podniesionego przez pozwanego na podstawie art. 554 kc. Po pierwsze przedmiotem niniejszego sporu było roszczenie odszkodowawcze z tytułu umowy o dzieło, zatem przepis art. 554 nie miał zastosowania. Po drugie przepis art. 646 kc reguluje termin przedawnienia roszczeń wynikających z umowy o dzieło, a są to zgodnie z essentialia negotii tej umowy nazwanej na podst. art. 627 kc: wynagrodzenie za dzieło oraz roszczenie wzajemne o wydanie dzieła. Roszczenie zatem odszkodowawcze z tytułu nienależytego wykonania dzieła podlega terminowi przedawnienia ogólnemu określone

w art. 118 kc: trzyletni termin w przypadku roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej. Zważyć należy, iż ewentualne roszczenie odszkodowawcze powstało w listopadzie 2012 r., a zatem termin trzyletni upływał w listopadzie 2015 r., gdy data złożenia pozwu przypadła na dzień 14.05.2015 r. (data nadania pozwu w Urzędzie Pocztowym – k. 78). Dodać też należy, iż doszło do przerwy biegu terminu przedawnienia wobec skutecznego zawezwania do próby ugodowej poprzez złożenie wniosku przez powoda p-ko pozwanemu do Sądu w dacie 24.03.2014 r., gdzie posiedzenie w tej sprawie odbyło się 30.05.2014 r. (dowód: wniosek o zawezwanie do próby ugodowej – k. 59 i protokół posiedzenia – k. 62), co zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 kc doprowadziło do przerwy biegu terminu przedawnienia, a na podstawie art. 124 § 2 kc termin przedawnienia rozpoczął swój bieg od dnia 30.05.2014 r.

Zgodnie z treścią art. 471 kc ciężar dowodu przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej spoczywa na poszkodowanym. W ramach powyższego poszkodowany ma udowodnić: nienależyte wykonanie umowy przez drugą stronę, normalny związek przyczynowy między tymże, a poniesioną z tego tytułu szkodą oraz wysokość szkody. Zdaniem Sądu powód nie sprostował powyższemu wbrew treści art. 6 kc. W szczególności nie udowodnił pierwszej z przesłanek,

tj. nienależytego wykonania umowy przez powoda. Mimo zawnioskowania

w pozwie oraz podtrzymania stosownego wniosku dowodowego z opinii biegłego sądowego na okoliczność przyczyny uszkodzenia przekładni tramwajowych powód nie uścił w terminie wyznaczonym przez Sąd zaliczki na koszty przeprowadzenia tego dowodu (odpis wezwania pełnomocnik powoda otrzymał w dniu 22.02.2016 r. i termin 7 dni upłynął 29.02.2016 r. – wezwanie: k. 194, (...) – k. 202). Zgodnie z art. 130⁴ § 1 kpc skutkowało to oddaleniem wniosku dowodowego z opinii wszystkich zresztą biegłych sądowych (por. SO w Nowym Sączu III Ca 679/13). Sąd miał na uwadze wyrok SN III 23/15, zważywszy na tezę tego wyroku w Lex: „ Gdy w procesie cywilnym złożona została prywatna opinia specjalisty, sąd jest wręcz zobowiązany do powołania z urzędu dowodu z opinii biegłego”. Nie sposób tezy tej zaakceptować w świetle treści art. 232 kpc („sąd może”, co wskazuje na dyskrecyjną władzę sądu, co z kolei skutkuje, iż nie można sądowi czynić zarzutu, że nie dopuścił dowodu z urzędu, ani tym bardziej że taki dowód dopuścił, zwłaszcza że przepis nie wskazuje żadnych absolutnie kryteriów dla tak pozytywnej, jak i negatywnej decyzji; przeciwnie: ustawodawca czyni zasadą proces cywilny kontrydktoryjnym, na co wskazuje zd. 1 art. 232 kpc), nadto uważna lektura uzasadnienia tego wyroku wskazuje na zupełnie odmienne konkluzje SN w zakresie podstaw do dopuszczenia dowodu z opinii biegłego sądowego z urzędu, w sytuacji, gdy po pierwsze strona nie zgłaszała dowodu z opinii biegłego, po drugie sąd dowód ten dopuścił z urzędu, zaś strona w kasacji czyniła z tego tytułu sądowi zarzut procesowy naruszenia prawa równości stron w procesie. Z tych samych względów Sąd oddalił wniosek dowodowy powoda z zeznań świadków zawnioskowanych m.in. na okoliczność wykonania przez powoda naprawy przekładni tramwajowych, co miało znaczenie z kolei przy ustaleniu tzw. adekwatnego związku przyczynowego. Sąd dla uniknięcia kosztów stawienia świadków na rozprawę przed Sądem Okręgowym w Rzeszowie, zamieszkałych, czy też pracujących we W., podjął próbę przeprowadzenia dowodu z ich zeznań na odległość w drodze videokonferencji w dniu wyznaczonej rozprawy, niemniej powyższe okazało się niemożliwe z uwagi na brak wolnej sali w tym dniu (vide: notatka sekretarza – k. 204). Jednocześnie przepis art. 235 § 1 kpc nie nakazuje Sądowi w takiej sytuacji zlecenia z urzędu przeprowadzenia dowodu z zeznań świadków w drodze pomocy prawnej przed właściwym Sądem we Wrocławiu. Miejsce zamieszkania, czy miejsce pracy świadków: W. nie stanowiły samo przez się tzw. „poważnej niedogodności”, czy „niewspółmierności kosztów w stosunku do wartości przedmiotu sporu”. Stosowny zaś zapis § 118 Regulaminu wewnętrznego urzędowania sądów powszechnych, regulujący kwestię pomocy prawnej, nakazuje jedynie sądowi nie zlecać pomocy prawnej w przypadku, gdy miejsce zamieszkania świadka od siedziby sądu właściwego nie przekracza 50 kilometrów, co w zestawieniu z treścią art. 235 § 1 kpc nie pozwala na poczynienie wykładni a contrario tegoż przepisu Regulaminu. Innymi słowy nie można zapisu tego wyklądać, iż skoro nie wykonuje się pomocy prawnej przy odległości do 50 kilometrów, to a contrario należy ją wykonać przy odległości powyżej 50 kilometrów. Zawodowy pełnomocnik został zatem wezwany w terminie 7 dni do uiszczenia zaliczki na koszty podróży świadków ze wskazaniem rygoru: oddalenie wniosków dowodowych i powyższy termin upłynął bezskutecznie, co skutkowało w myśl art. 130⁴ § 1 kpc oddaleniem nie tylko wniosków dowodowych z opinii biegłych, ale również wniosków dowodowych z zeznań świadków. Z tych względów, jako nieudowodnione w zakresie braku wykazania, iż uszkodzenie przekładni było wynikiem wadliwego wykonania umowy o dzieło przez powoda oraz braku wykazania normalnego

związku przyczynowego między powyższym, a kosztami poniesionymi z tytułu naprawy przekładni na podst. art. 361 § 1 kc w zw. z art. 471 kc powództwo zostało oddalone.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 108 kpc w związku z art. 98 § 1 i § 3 kpc. Na koszty po stronie pozwanej, wygrywającej proces złożyły się: opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł oraz minimalne wynagrodzenie radcowskie od wartości przedmiotu sprawy 111.760 zł, wynoszące kwotę zgodnie z właściwym przepisem Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie wysokości opłat za czynności radców prawnych... 3.600 zł. W punkcie III Przewodnicząca zarządziła na podstawie art. 84.1 i 2 ustawy o kosztach sądowych ...